

Arrest

nr. 79 940 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2011 met referentnummer X.

Gezien de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

"F., C. (R.R.: (...))

nationaliteit: Filipijnen

geboren te Llanera Nueva Ecija op 29.11.1957

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 maar dient hiertoe een wettig verblijf te hebben gehad voor 18.03.2008 of een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf te bekomen voor 18.03.2008. Bij haar aanvraag 9bis legt betrokkene een aanvraag 9.3 d.d. 26.04.2004 voor ingediend door advocaat Verleyen. Echter, na navraag bij de gemeente Elsene blijkt dat er op de gemeente geen aanvraag werd ingediend. Verder ontbreekt ook het bewijs dat deze aanvraag aangetekend verstuurd werd ter attentie van de gemeente Elsene. Verder dienen we op te merken dat de aanvraag 9.3 volledig getypt werd, enkel de datum is geschreven met de hand. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van dit document nog verder. Dit document kan aldus door onze diensten niet aanvaard worden als een geloofwaardige poging. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn (betrokkene staft dit door het voorleggen van verschillende getuigenverklaringen, een arbeidscontract d.d. 10.09.2009, verschillende werkbelofes, een studentenkaart van het CVO, een abonnement van de STIB, betrokkene zou meer dan vijf jaar in België verblijven, ze zou de Nederlandse taal spreken, ze zou tal van Nederlandse lessen gevolgd hebben, ze zou werkbereid zijn, ze zou tal van diploma's hebben, ze zou tal van contacten hebben met Belgen en bij hen zeer goed aangeschreven staan en ze zou zich optimaal geïntegreerd hebben in onze samenleving), dit doet niets af aan de voorwaarde van een geloofwaardige poging of een legaal verblijf voor 18.03.2008. Dit elemen kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Betrokkene wenst zich verder te beroepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij Masikap SPRL d.d. 10.09.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Ter staving van haar ononderbroken verblijf legt betrokkene haar klantenkaart van de STIB voor evenals verschillende maandelijkse verlengingen voor de periode van 2004 tot en met 2009. Echter, we dienen allereerst vast te stellen dat de klantenkaart van betrokkene als datum 14.05.2008 vermeldt. Verder stellen we vast dat verschillende maandelijkse verlengingen een ander klantnummer vermelden en dat verscheidene klantnummers met de hand zijn ingevuld. Deze vaststellingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van deze voorgelegde stukken. Deze stukken worden door onze diensten dan ook niet aanvaard als bewijs van ononderbroken verblijf. Verder legt betrokkene een brief vanwege Dele Verzekeringen d.d. 03.02.2006 voor die stelt dat ze achter is met haar betalingen. Deze brief kan niet aantonen dat betrokkene ononderbroken in België verblijft sinds 31.03.2007 en wordt dus evenmin weerhouden door onze diensten als bewijs van ononderbroken verblijf. De andere stukken die betrokkene voorlegt hebben betrekking op het jaar 2003 (visum en inreisstempel d.d. 23.01.2001, één getuigenverklaring d.d. 07.04.2004 die stelt dat betrokkene lid is sinds 2003 en een studentenkaart voor het schooljaar 2003-2004 d.d. 25.11.2003), deze stukken kunnen niet aangewend worden ter staving van haar ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007. Wat dus inhoudt dat betrokkene geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar haar ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. Bovendien is het vreemd dat het bedrijf Masikap SPRL pas werd opgericht op 05.05.2010 terwijl het arbeidscontract van betrokkene bij deze firma dateert van 10.09.2009. Hoe goed de integratie van

betrokkene eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de relatie van betrokkene met een Belg, artikel 3 en artikel 8 van het E.V.R.M. dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met de heer B. J. (R.R.: (...)), van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad beschikt en aldus nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.(...)“

Op 23 augustus 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis (article 7, alinéa 1, 1° de la loi du 15.12.80)- n'est pas en possession d'un visa valable”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van art 9 bis§1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 - Schending van de criteria bepaald in de instructie dd. 19.07.2009 - Schending van art 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel - Schending van het rechtszekerheidsbeginsel - Schending van proportionaliteitsbeginsel.”*

Zij zet redenen uiteen waarom zij meent te beantwoorden aan de criteria van de vernietigde *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* van 19 juli 2011. Voorts meent zij dat er een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM is doordat in de bestreden beslissing geëist wordt dat de verzoekende partij eerst een procedure in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet opstart. Evenmin wordt verduidelijkt welk belang er is om de verzoekende partij te scheiden van haar levensgezel zodat de bestreden beslissing het proportionaliteitsbeginsel schendt.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, met name het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de wet dd. 29.07.1991, betreffende de formele motiveringsverplichting, laat verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij ook blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996,5*698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoekster ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking kon komen voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters beschouwingen falen in feite en in rechte.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het loutere feit dat verzoekster van oordeel is dat zij wel in aanmerking moest komen voor een machtiging tot verblijf, kan natuurlijk geen reden zijn tot vernietiging van de bestreden beslissing. Terwijl verzoekster kennelijk de feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt.

Uit de gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing meerdere malen blijkt dat de geloofwaardigheid van verzoekster ernstig ondermijnd wordt, door het feit dat ze door middel van manifest onbetrouwbare stukken de verblijfsmachtiging tracht te bekomen.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Het eerste onderdeel van verzoeksters eerste middel kan niet worden aangenomen.

Betreffende de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM beweert verzoekster dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid voorwaarden heeft toegevoegd aan de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster volstrekt niet onderbouwt op welke wijze er bijkomende voorwaarden zouden worden toegevoegd. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft daarentegen louter gerepliceerd op de uiterst vage en summiere beschouwingen uit verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging. De bestreden beslissing stelt terecht dat de loutere vermelding van het artikel 3 EVRM niet kan volstaan om als grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Air. Cass. 1993,1, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekster is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Hetzelfde geldt betreffende de motivering in het kader van artikel 8 EVRM. De loutere beslissing dat artikel 8 EVRM in casu niet kan weerhouden worden om het verblijf aan verzoeker toe te staan, kan uiteraard niet beschouwd worden als het toevoegen van een bijkomende voorwaarde aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, dient zij aan de voorwaarden te voldoen. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt enkel in dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet gegrond is. De verwerende partij wenst er op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22

EHR 228). De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St, nr. 105.413, 5april2002). Tevens wijst de verwerende partij erop dat de verzoekster niet aantoont dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van haar partner. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754).

Verzoekster slaagt er niet in de schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. Verzoeksters enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De verzoekende partij argumenteert in haar middel als volgt:

“Verzoekster beroept zich in haar aanvraag machtiging verblijf d.d. 28.10.2009 enerzijds op punt 2.8.A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en anderzijds ook op punt 2.8.B.

Deze twee punten betreffen het criterium van de duurzame lokale verankering dat in de instructies werd verduidelijkt.

Aangezien dat art. 62 van de Vreemdelingenwet de uitdrukkelijke motiveringsverplichting bepaalt waarbij deze als doel heeft om de burger voldoende in kennis te stellen van de redenen of motieven waarom de administratieve overheid zo heeft beslist.

Dat op deze manier verzoekster in staat moet worden gesteld te beoordelen of er aanleiding bestaat om de beroepen in te stellen waarover ze beschikt.

Verzoekster beroept zich voornamelijk op een schending van de materiële motiveringsverplichting waarbij er dient te worden onderzocht of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag machtiging verblijf van verzoekster wel is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of deze op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een beslissing is gekomen.

Verzoekende partij heeft zich op het punt 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroepen. Daarnaast heeft de bestreden beslissing merkwaardig genoeg ook geen rekening gehouden of melding gemaakt dat uit het verblijfsdossier van verzoekster ook duidelijk blijkt dat verzoekster reeds een aanvraag voor het verkrijgen van een visum voor België indiende bij het Belgisch consulaat in de Filippijnen in 2002.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit overigens telefonisch bevestigde naar de raadsman van verzoekster (hetgeen dus blijkt uit het administratief dossier van verzoekster).

Dergelijke aanvraag voor een visum is bijgevolg ook een zeer belangrijk punt bij de beoordeling van de voorwaarde van een geloofwaardige poging door verzoekster ondernomen voor 18.03.2008 om (wettig) naar België te bekomen en er te verblijven.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing verder m.b.t. de toepassing van het criterium van art 2.8.B van de vernietigde instructie ook dat verzoekster geen ononderbroken verblijf in België zou aantonen sinds 31.03.2007.

Wat betreft de documenten van de STIB gaat de bestreden beslissing ten onrechte voorbij aan het feit dat alle maandelijkse abonnementen (zeker deze vanaf 1.02.2003) hetzelfde identificatienummer dragen, nl. 2003517142 87 (dat overigens ook vermeld staat op de cliëntenkaart die verzoekster echter maar had bijgehouden vanaf 14.05.2008) en alleszins haar maandelijkse verlengingen onder dit nummer ononderbroken aantonen vanaf 1.02.2004 t.e.m. 1.07.2009.

Verzoekster kan niet vaststellen waar er een ander klantnummer zou zijn vermeld geworden zoals de motivering van de bestreden beslissing stelt en bovendien kan er moeilijk verweten worden dat het identificatienummer met de hand werd geschreven door verzoekster nu deze blanco anders geen geldigheid had.

Deze stukken zijn wel degelijk een bewijs van ononderbroken verblijf in België sinds 31.07.2007 en dienen dan ook duidelijk samen worden bekeken en onderzocht met de andere documenten die verzoekster voegde aan haar dossier.

Dat de brief van Dela d.d. 2.03.2006 inderdaad niet alleen op zich dient in aanmerking te worden genomen maar ook dient te worden samen gelezen met de andere stukken.

Dat verzoekster in huidige procedure alle stukken ook bijbrengt m.b.t. de geldstortingen die ze heeft gedaan vanaf 2003 tot op heden waaruit ook blijkt dat zij onbetwistbaar ononderbroken hier in België verblijft sinds 31.03.2007.

Dat verder de bestreden beslissing ook voorhoudt dat zich een probleem stelt met het arbeidscontract van de firma MASIKAP SPRL nu deze pas zou zijn opgericht op 5.05.2010 terwijl het arbeidscontract dateert van 10.09.2009. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een vroeger arrest d.d. 15 december 2010 (nr. 53.100) reeds verduidelijkte dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet bevoegd is om

de geldigheid van een arbeidsovereenkomst te beoordelen of in twijfel te trekken nu krachtens art 578 van het Gerechtelijk Wetboek geschillen in verband met arbeidsovereenkomsten inclusief deze over de geldigheid ervan tot de bevoegdheid behoren van een arbeidsrechtbank.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich hier wel degelijk over uitspreekt.

Dat verzoekster hieromtrent nog kan opmerken dat de arbeidsovereenkomsten nog geen vermelding van een vennootschap bevat die inderdaad pas later kan zijn opgericht wanneer deze in eigen naam van een natuurlijk persoon tot dan zou zijn uitgeoefend.

Dat dan ook de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat verzoekster niet zou voldoen aan dit criterium.”

Uit dit uitgebreid betoog blijkt dat de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder de criteria 2.8A en 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State. De partijen verwijzen naar hun schriftelijke argumentatie.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij, dat inzake de schending van de door haar in het middel aangehaalde bepalingen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.3.2. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, zet zij niet uiteen op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn. De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3.3. In het verzoekschrift wordt aangehaald dat door de verwijzing naar de te volgen procedure in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet onredelijke eisen worden gesteld zodat een voorwaarde wordt toegevoegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet ontkent dat de verzoekende partij een relatie heeft met de heer B. De bestreden beslissing stelt: *“Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met de heer B. J. (R.R.: (...)), van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.”*

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat kan aangenomen worden dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met de heer B. De verwerende partij betwist dit niet.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar levensgezel. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen

sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Meer nog, ten overvloede, volgens de verzoekende partij (zie inventaris in het verzoekschrift) zijn haar kinderen nog in haar land van herkomst. In haar aanvraag beperkte de verzoekende partij zich ertoe te melden dat ze geen aanvraag kan indienen bij de diplomatieke post in het buitenland omdat dit indruist tegen de artikelen 8 en 3 EVRM. Zij stelt dat het gezinsleven gewaarborgd moet worden zonder verder enige bijkomende uitleg te verschaffen. De brief van haar levensgezel, toegevoegd aan de aanvraag, spreekt zich lovend uit over het karakter van de verzoekende partij maar verduidelijkt weinig over het gezinsleven.

De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze bij haar levensgezel woont en dat er van haar niet verwacht kan worden dat ze haar levensgezel verlaat. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing haar niet verhindert de geëigende procedure te volgen die bestaat voor "gezinshereniging" in toepassing van de artikelen 40bis e.v. van de vreemdelingenwet. Het is geenszins onredelijk dat de verwerende partij erop wijst dat deze procedure gezinshereniging de procedure is om een verblijf aan te vragen dat zich steunt op de gezinshereniging. Er kan niet besloten worden dat de verwerende partij hierdoor een voorwaarde aan de wet toevoegt: integendeel meldt zij de juiste procedure die de verzoekende partij om deze reden dient te volgen. De Raad herinnert eraan dat de toekenning van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis een gunstmaatregel is, waarover de verwerende partij binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid dient te oordelen. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Voorts werd de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM besproken in het kader van het onderzoek van de gegrondheidsfase zodat de opmerking in het verzoekschrift dat dit zowel een element van de ontvankelijkheid is als van de gegrondheid zonder belang is, te meer de aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Derhalve besluit de Raad dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een correcte feitenvinding en op kennelijk redelijke wijze. De verzoekende partij toont noch een schending van artikel 8 EVRM aan, noch een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de voorafgaande bespreking blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft

gehandeld. Het rechtzekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. De verzoekende partij toont geen schending van het rechtzekerheidsbeginsel aan.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN